Enderrock | Juli Mac | Actualitzat el 29/09/2020 a les 12:30

La Companyia MINIMíssimA: «Sense grans figures, el disc té cançons molt xules»

El projecte musical de Gerard Díaz debuta avui amb el primer disc homònim, 'La Companyia MINIMíssimA'

La Companyia MINIMíssimA | Juan Miguel Morales

Can Camps és una antiga masia envoltada de pau i d'alzines centenàries. Aquest bucòlic racó -entre Sant Quirze, Sant Cugat i Rubí, a tocar de Barcelona, encara que sembli mentida- és molt important per **La Companyia MINIMíssimA**, el projecte amb què Gerard Díaz va guanyar el XII Concurs Sons de la Mediterrània. Ens trobem amb ell per parlar d'un primer disc homònim que surt avui mateix carregat de poesia i resistència íntima.

Com va anar prenent forma aquest projecte unipersonal tan especial?
Sempre he tocat amb grups de tota mena, com **Trilla**, que fèiem ball folk, i més recentment a **Corrandes són Corrandes**, que fan cançó de text improvisat. Per descomptat que estava molt bé, però de vegades pensava: "Estic fent el que vull? I l'altre, està fent el que ell vol? Pot ser que

estiguem en una negociació constant i que ningú no estigui fent el que desitja...". Així que vaig pensar què podia fer sol i, com que sempre he tocat diversos instruments per jugar, perquè no soc ni violinista, ni acordionista, ni cantant, vaig engegar aquest projecte: una companyia d'una persona que no és un virtuós però que es defensa amb molts instruments i diu coses. El cert és que el tema dels instruments l'he hagut d'acotar una mica perquè dur tants trastos amunt i avall resultava molt incòmode.

Un tema molt present al teu repertori és la poesia concebuda com una resistència íntima, enfrontada al mercantilisme que domina el món. Això és molt present al tema "Sobre la resistència", on adaptes un poema de Pep Divins.
Sempre m'he escapat molt del tema comercial i m'he mogut en altres ambients. A l'hora de fer el disc vaig decidir que demanaria la col·laboració de gent del meu entorn que fa coses precioses. I un és en Pep, que ara treballa al camp, al Solsonès. Treu a passejar les ovelles i quan arriba a casa escriu el que pensa. Quan vaig llegir el seu llibre, *El llevat de la vida* (Amisol, 2018), m'hi vaig llançar de cap. Fa una poesia molt llibertària, preciosa i insubornable. El poema diu que potser no podrem canviar el món, però almenys el món no ens ha de canviar: ?Resistir sense cap esperança, per poesia'.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=QJLke7jbF1s
No els has inclòs al disc, però també has adaptat poemes d'Enric Casasses.
Hi vaig pensar, però amb ell no hi tinc relació d'amistat. Al final vaig pensar que valia la pena buscar gent propera. I n'hi ha uns quants. Alguns són professionals, com la violista de gamba Lixsania Fernández, i també n'hi ha d'altres que són grans músics. Gràcies a la meva feina de lutier de violins veig que els músics professionals es veuen obligats a fer coses que no sempre voldrien, mentre que un d'amateur no. Un altre exemple dels col·laboradors és Ángel Martín, un amic de Màlaga, que des de molt jove ja em deia: "Treballaré del que sigui i la música la faré per a mi". Seguint aquestes connexions he anat gravant el disc, que té més o menys el format de duets, tot i que als concerts en general hi vaig sol. Poder triar qui hi podia participar ha estat un estímul. Vaig pensar que si ho feia amb ells, valdria la pena! Sense grans figures, el disc té cançons molt xules.

Aquesta manera de fer és també molt present a "Cop de cap", amb lletra teva.
Sí, és una cançó amb una lletra feta tota amb monosíl·labs i ve a dir que facis el que vulguis, que surtis, que coneguis el món sense problemes i sense pensar en el que s'espera de tu.

Video: https://www.youtube.com/watch?v=7rxvYEFTEww
"Mare mareta", "La presó de Lleida", "Coses del camí ral"... La música tradicional és molt present al teu repertori, però la modeles amb molta llibertat.
Com que no faig una feina de recerca són cançons que m'han arribat pel que sigui. Unes vegades per camins molt personals o romàntics, com "La lluna", que ve del meu besavi, que tampoc no era músic professional, però escrivia i feia música per plaer; altres vegades pot ser que les hagi sentit en un disc. M'agrada pensar que és un repertori viu, i el que s'ha fet sempre amb la tradició és manipular-la i adaptar-la. Està molt bé fer recerca, aprendre i esbrinar com es feia música a tal període i a tal lloc; però en tot cas sempre serà com es feia en un lloc i un temps concrets. Potser al poble del costat, o vint anys abans, era molt diferent. Jo agafo la música, en el moment en què estem, i la faig com la sento. Jo ho faig així i un altre ho farà d'una manera diferent. El cert és que al disc, a l'hora de posar els crèdits, m'ha costat molt dir quin tema era tradicional o no... S'ha de fer pel tema dels drets, però tampoc no m'agrada distingir-ho massa.

Ets un sol músic, però fas combinacions instrumentals molt diverses.
Sí, hi ha tímbriques diferents. Potser domina una mica l'acordió, però bé, jo vaig començar tocant la guitarra, després he passat un temps anant amb el contrabaix amunt i avall. Al final, he arribat a la conclusió que no passa res: no soc un especialista, sinó que sé poc de moltes coses.